

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodnicząca	SSA Nadzieja Surowiec
Sędziowie	SSA Andrzej Czapka (spr.) SSA Jacek Dunikowski
Protokolant	Agnieszka Rezanow-Stöcker

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku – Małgorzaty Gasińskiej-Werpachowskiej

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2013 r. sprawy:

1. **M. Ł. (1)** oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 65 kk, art. 59 ust. 1 w/w ustawy w zw. z art. 12 kk, art. 62 ust. 1 w/w ustawy, art. 63 ust. 1 w/w ustawy, art. 53 ust. 2 i art. 63 ust. 1 w/w ustawy w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 11 § 2 kk

2. **H. Ł.** oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 65 kk, art. 59 ust. 1 w/w ustawy w zw. z art. 12 kk, art. 62 ust. 1 w/w ustawy, art. 63 ust. 1 w/w ustawy, art. 53 ust. 2 i art. 63 ust. 1 w/w ustawy w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 11 § 2 kk

z powodu apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce

z dnia 4 września 2012r. sygn. akt II K 100/11

I. Zmienia wyrok w zaskarżonej części w stosunku do oskarżonych M. Ł. (1) i H. Ł. w ten sposób, że:

1) uchyla kary łączne pozbawienia wolności i grzywny;

2) przyjmuje, iż czyny przypisane oskarżonemu M. Ł. (1) w pkt. 11 i 14 oraz H. Ł. w pkt 11 i 19 stanowią jedno przestępstwo z art. 56 ust.3 i 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 59 ust.1 powołanej wyżej ustawy w zw. z art. 12 kk i art. 11 § 2 kk oraz art. 4 § 1 kk, eliminuje z jego opisu, iż „uczynili sobie z popelnienia przestępstwa stałe źródło dochodu” i określa czasokres uczestniczenia w obrocie środkami odurzającymi przez H. Ł. „od czerwca 2010r. do 21 września 2010r.” i za to na podstawie tych przepisów skazuje ich, wymierzając na podstawie art. 56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 kk kary grzywny po 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych i po 2 (dwa) lata pozbawienia wolności;

3) przyjmuje, iż czyny przypisane oskarżonym w pkt. 12 i 13 stanowią przestępstwo z art. 63 ust.1 w zb. z art. 53 ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na mocy tych przepisów skazuje ich, wymierzając na podstawie art. 53 ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 kk kary grzywny

po 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych i po 3 (trzy) lata pozbawienia wolności;

4) na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk orzeka wobec oskarżonych kary łączne po 3 (trzy) lata pozbawienia wolności i grzywny po 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych.

II. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

III. Zasądza od oskarżonych po 1600 zł tytułem opłaty za obie instancje i obciąża ich pozostałymi kosztami postępowania odwoławczego w częściach równych.

UZASADNIENIE

3) M. Ł. (1) został oskarżony o to, że:

IV. w okresie co najmniej od czerwca 2010 r. do 21 września 2010 r. w W. działając wbrew przepisom ustawy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z H. Ł. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi w znacznych ilościach, tj. co najmniej 200 gr marihuany w ten sposób, że wielokrotnie odbierał ww. środki od mężczyzny o pseudonimie (...) oraz od innych nieustalonych osób i przekazywał je celem dalszej odsprzedaży D. J. ps. (...), mężczyznom o pseudonimach (...), (...) i (...), a następnie rozliczał się z ww. z uzyskanych dochodów i uczynił sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 65 kk,

V. w okresie co najmniej od stycznia 2009 r. do stycznia 2011 r. w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wielokrotnie udzielał środków odurzających w postaci marihuany w porcjach po 0,5 gr, 1 gr w cenie po 30 zł za gram i 15 zł za pół grama D. K. i P. C. i innym nieustalonym osobom,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk,

VI. w dniu 18 stycznia 2011 r. w W. wbrew przepisom ustawy posiadał środki odurzające w postaci marihuany w ilości 6,110 gr w mieszkaniu przy ul. (...), w ilości 15,86 gr w mieszkaniu przy ul. (...) oraz w kurtce w ilości 1,27 gr,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

VII. w bliżej nie ustalonym okresie najpóźniej do dnia 18 stycznia 2011 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z H. Ł. w mieszkaniu przy ul (...) wbrew przepisom ustawy uprawiał konopie indyjskie w ilości 6 doniczek w ilości 7 roślin,

tj. o czyn z art. 63 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

VIII. w okresie co najmniej od maja do 8 października 2010 r. w W. na terenie ogródków działkowych o nazwie (...) na działce oznaczonej numerem (...) działając wspólnie i w porozumieniu z H. Ł. wbrew przepisom ustawy uprawiał konopie indyjskie w ilości nie mniej niż 3 rośliny umieszczone w gruncie w foliowym tunelu w celu wytworzenia środka odurzającego w postaci marihuany w nieustalonej bliżej ilości w ten sposób, że zebrał i zasuszył uprawiane przez siebie konopie indyjskie, przy czym działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej,

tj. o czyn z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 63 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11§2 kk;

4)H. Ł. został oskarżony o to, że:

IX. w okresie co najmniej od marca 2010 r. do 21 września 2010 r. w W. działając wbrew przepisom ustawy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z M. Ł. (1) w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi w znacznych ilościach, tj. co najmniej 200 gr marihuany w ten sposób, że wielokrotnie odbierał ww. środki od mężczyzny o pseudonimie (...) oraz od innych nieustalonych osób i przekazywał je celem dalszej odsprzedaży D. J. ps. (...), mężczyznom o pseudonimach (...), (...) i (...), a następnie rozliczał się z ww. z uzyskanych dochodów i uczynił sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 65 kk,

X. w okresie co najmniej od stycznia 2009 r. do stycznia 2011 r. w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wielokrotnie udzielał środków odurzających w postaci marihuany w porcjach po 0,5 gr, 1 gr, 2 gr, 3 gr, 5 gr, 6,5 gr w cenie po 30 zł za gram i 15 zł za pół grama P. P., R. J., B. Z., M. B., R. D., Ł. Ł. (1), M. J., M. K., M. S., D. K. i P. C. oraz kilkunastu innym ustalonym i nieustalonym osobom,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk,

XI. w dniu 18 stycznia 2011 r. w W. wbrew przepisom ustawy posiadał środki odurzające w postaci marihuany w ilości 222,78 gr oraz w postaci haszyszu w ilości 1,051 gr w mieszkaniu przy ul. (...), w postaci marihuany w samochodzie marki O. (...) nr rej. (...) w ilości 6,61 gr,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii ,

XII. w bliżej nie ustalonym okresie najpóźniej do dnia 18 stycznia 2011 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z M. Ł. (1) w mieszkaniu przy ul. (...) wbrew przepisom ustawy uprawiał konopie indyjskie w ilości 6 doniczek w ilości 7 roślin,

tj. o czyn z art. 63 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

XIII. w okresie co najmniej od maja do 8 października 2010 r. w W. na terenie ogródków działkowych o nazwie (...) na działce oznaczonej numerem (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. Ł. (1) wbrew przepisom ustawy uprawiał konopie indyjskie w ilości nie mniej niż 3 rośliny umieszczone w gruncie w foliowym tunelu w celu wytworzenia środka odurzającego w postaci marihuany w nieustalonej bliżej ilości w ten sposób, że zebrał i zasuszył uprawiane przez siebie konopie indyjskie, przy czym działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej,

tj. o czyn z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 63 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11§2 kk;

Sąd Okręgowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 4 września 2012r. w sprawie II K 100/11:

11) oskarżonych M. i H. Ł. uznał za winnych popełnienia zarzucanych im odpowiednio w punktach **IV i IX a/o** czynów przyjmując, że uczestniczyli w obrocie marihuaną o wartości nie mniejszej niż 4.000 zł i za to na podstawie art. 56 ust. 3 w zw. z ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 65 kk skazał ich wymierzając każdemu z nich na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 64§2 kk kary po 80 /osiemdziesiąt/ stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki na kwoty po 50 / pięćdziesiąt/ zł oraz po 2 /dwa/ lata i 2 /dwa/ miesiące pozbawienia wolności;

12)oskarżonych M. i H. Ł. uznał za winnych popełnienia zarzucanych im odpowiednio w punktach **VII i XII a/o** czynów i za to na podstawie art. 63 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii skazał każdego z nich wymierzając im kary po 6 /sześć/ m-cy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek 7 roślin konopi indyjskich;

13)oskarżonych M. i H. Ł. uznał za winnych popełnienia zarzucanych im odpowiednio w punktach **VIII i XIII a/o** czynów eliminując z opisu słowa: „na działce oznaczonej numerem (...)” oraz przyjmując, że uprawiali konopie indyjskie w celu wytworzenia środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 600 gramów oraz wartości co najmniej 12.000 zł i za to na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 63 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11§2 kk skazał każdego z nich wymierzając im na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 kk kary po 80 /osiemdziesiąt/ stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki na kwoty po 50 /pięćdziesiąt/ zł oraz po 3 /trzy/ lata pozbawienia wolności;

14)oskarżonego M. Ł. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. **V a/o** czynu, przyjmując iż udzielił nie mniej niż 100 gram marihuany o wartości nie mniejszej niż 3.000 zł. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk skazał go wymierzając mu na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 33§2 kk kary: 1/jednego/ roku i 6 /sześciu/ m-cy pozbawienia wolności oraz 50 /pięćdziesięciu/ stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 50 /pięćdziesięciu/ zł;

15)oskarżonego M. Ł. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. **VI a/o** czynu i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go wymierzając mu karę 6 /sześciu/ m-cy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek 22,24 grama marihuany;

16)na podstawie art. 85 kk i art. 86§1kk wymierzył oskarżonemu **M. Ł. (1)** kary łączne: 3 /trzech/ lat i 6 /sześciu/ m-cy pozbawienia wolności oraz 120 /stu dwudziestu/ stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki na 50 /pięćdziesiąt/ zł;

17)na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej wobec **M. Ł. (1)** kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 18 stycznia 2011r do 24 października 2011r;

18)na podstawie art. 70 pkt 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego **M. Ł. (1)** nawiązkę w kwocie 2.000 zł na rzecz NZOZ „Monar” w O.;

19)oskarżonego H. Ł. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. **X a/o** przyjmując, iż udzielił marihuany w ilości nie mniejszej niż 116 gram i wartości nie mniejszej niż 3.048 zł. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk skazał go, wymierzając mu na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 33§2 kk kary: 1 /jednego/ roku i 6 /sześciu/ m-cy pozbawienia wolności oraz 80 /osiemdziesiąt/ stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki na kwoty po 50 /pięćdziesiąt/;

20)oskarżonego H. Ł. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. **XI a/o** czynu i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go wymierzając mu karę 1 /jednego/ roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek 229,39 grama marihuany oraz 1,051 grama haszyszu;

21)na podstawie art. 85 kk i art. 86§1kk wymierzył oskarżonemu **H. Ł.** kary łączne: 3 /trzech/ lat i 6 /sześciu/ m-cy pozbawienia wolności oraz 140 /stu czterdziestu/ stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki na 50 /pięćdziesiąt/ zł;

22)na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej wobec **H. Ł.** kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 18 stycznia 2011r do 24 października 2011r;

23) na podstawie art. 70 pkt 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego **H. Ł.** nawiązkę w kwocie 2.000 zł na rzecz NZOZ „Monar” w O.;

27)na podstawie art.45§1 kk orzekł przepadek korzyści majątkowych osiągniętych z popełnienia przestępstw od **M. Ł. (1)** w kwocie 3.500 zł, a od **H. Ł.** w kwocie 3548zł;

28)zasądził na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłat od oskarżonych: **H. Ł. i M. Ł. (1)** po 1600 zł oraz obciążył ich kosztami postępowania w częściach na nich przypadających.

Apelacje od tego wyroku złożył obrońca obu oskarżonych, który zaskarżył go w części obejmującej zarzut z pkt IV, V, VIII, IX, X, XII i XIII zarzucając mu:

1)obrazę przepisów postępowania, poprzez naruszenie art. 297 w zw. z art. 171§1,4 i 5 pkt 1 kpk, poprzez:

a) zastosowanie wobec świadka A. Z. presji co do odpowiedzi udzielonej w trakcie przesłuchania na etapie postępowania przygotowawczego, mające postać sugestii dotyczących oczekiwanych odpowiedzi na poszczególne pytania w celu uzyskania zeznań obciążających H. Ł. lub M. Ł. (1) oraz nią samą, przy czym miało to miejsce w oparciu o wytworzenie i A. Z. przekonania, że w braku obciążającego charakteru jej zeznań zastosowany zostanie wobec niej najbardziej restrykcyjny środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania co w korelacji z trwającą sesją egzaminacyjną na uczelni wyższej, w której kształcił się świadek doprowadziło go do złożenia zeznań wbrew znanym mu faktom w obawie przed tymczasowym aresztowaniem;

b) stosowanie wobec oskarżonego M. Ł. (1) presji co do odpowiedzi udzielanych w trakcie przesłuchania na etapie postępowania przygotowawczego, mające postać sugestii dotyczących oczekiwanych odpowiedzi na poszczególne pytania w celu uzyskania wyjaśnień obciążających jego lub H. Ł. lub przyznania się do winy, przy czym miało to miejsce w oparciu o wytworzenie u M. Ł. (1) przekonania, że w braku obciążającego charakteru jego wyjaśnień zastosowany zostanie wobec niego najbardziej restrykcyjny środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, co spowodowało u niego uzasadnioną obawę tymczasowe aresztowanie oraz w konsekwencji do złożenia wyjaśnień obciążających go i przyznania się do winy na wcześniejszych etapach postępowania przez podanie okoliczności wykraczających poza zakres popełnionych faktycznie przezeń czynów;

c) stosowanie wobec oskarżonego H. Ł. presji co do odpowiedzi udzielanych w trakcie przesłuchania na etapie postępowania przygotowawczego, mające postać sugestii dotyczących oczekiwanych odpowiedzi na poszczególne pytania w celu uzyskania wyjaśnień obciążających jego lub M. Ł. (1) lub przyznania się do winy, przy czym miało to miejsce w oparciu o wytworzenie u H. Ł. przekonania, że w braku obciążającego charakteru jego wyjaśnień zastosowany zostanie wobec niego najbardziej restrykcyjny środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, co spowodowało u niego uzasadnioną obawę o tymczasowe aresztowanie, które stałoby się przyczyną nie dojścia do planowanego na koniec lipca 2011r. zawarcia związku małżeńskiego z A. Z. wobec czego złożył on wyjaśnienia obciążające go i przyznał się do winy na wcześniejszych etapach postępowania przez podanie okoliczności wykraczających poza zakres popełnionych faktycznie przezeń czynów;

d) stosowanie wobec świadka D. K. presji co do odpowiedzi udzielanych w trakcie przesłuchania na etapie postępowania przygotowawczego, mające postać sugestii dotyczących oczekiwanych odpowiedzi na poszczególne pytania w celu uzyskania zeznań obciążających H. Ł. lub jego samego, przy czym miało to miejsce w oparciu o wytworzenie u M. Ł. (1) przekonania, że w braku obciążającego charakteru jego wyjaśnień zastosowany zostanie wobec niego najbardziej restrykcyjny środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, wobec czego przyznał się on do czterokrotnego udzielenia środków odurzających innej osobie w ilości po 0,25 i 0,5 grama;

e) przesłuchanie świadka P. C. w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi na etapie postępowania przygotowawczego, mające postać wykonania czynności w warunkach pozostawiania przezeń w stanie nietrzeźwości, w celu uzyskania zeznań obciążających H. Ł. lub M. Ł. (1), co doprowadziło do złożenia przezeń zeznań w warunkach:

f) stosowanie wobec świadka R. K. presji co do odpowiedzi udzielanych w trakcie przesłuchania na etapie postępowania przygotowawczego, mające postać sugestii dotyczących oczekiwanych odpowiedzi na poszczególne pytania w celu uzyskania zeznań obciążających H. Ł. lub M. Ł. (1), co doprowadziło do zamierzonego skutku – które

to niedoskonałości doprowadziły do uzyskania przez Sąd I instancji w oparciu o ten materiał stanu faktycznego stanowiącego podstawę zapadnięcia wyroku skazującego wobec H. Ł. i M. Ł. (1) za czyny objęte aktem oskarżenia, przez co miały one istotny wpływ na wynik rozstrzygnięcia;

2. obrazę przepisów postępowania, poprzez naruszenie wyrażonej w art. 7 kpk, zasady swobodnej oceny dowodów mającą postać:

a) oceny zeznań świadków w sposób nacechowany dowolnością oraz budzący wrażenie podporządkowania doboru środków dowodowych dla potwierdzenia z góry założonej tezy obejmującej popełnienie przez H. Ł. i M. Ł. (1) wszystkich czynów określonych w kacie oskarżenia, przez co miało istotny wpływ na wynik rozstrzygnięcia;

b) oceny materiału sprawy w zakresie zarzutów odpowiednio VIII i XIII w sposób niekorzystny dla oskarżonych pomimo braku dowodów prowadzących w sposób nie budzący wątpliwości do wniosku, że czyny te miały miejsce tj. że uprawiali oni konopie indyjskie na terenie ogródków działkowych (...) w W. w okresie co najmniej od maja 2010r. do 8 października 2010r. , co czyni zasadnym zarzut błędu niepełności materiału sprawy, gdyż wnioski wyciągnięte przez Sąd I instancji nie wynikają logicznie;

3. obrazę przepisów postępowania, poprzez naruszenie zawartej w art. 4 kpk zasady obiektywizmu poprzez nadmierne wyeksponowanie wartości dowodowej materiałów o charakterze tajnym przy całkowitym niedocenieniu osobowych źródeł dowodowych świadczących na korzyść oskarżonych (np. A. M., Ł. C., R. P.), którym Sąd rozpoznający sprawę odmówił wiarygodności, co miało wpływ na wynik rozstrzygnięcia;

4. obrazę przepisów postępowania, poprzez naruszenie art. 5§2 kpk , poprzez interpretację na niekorzyść oskarżonych materiału sprawy w szczególności poprzez przyjęcie, że treść zarejestrowanych rozmów telefonicznych oskarżonych z innymi osobami traktuje o środkach odurzających pomimo niezarejestrowania terminów wskazujących bez wątpliwości na związek tych rozmów z zarzutami postawionym H. i M. braciom Ł.;

5. obrazę przepisów postępowania poprzez naruszenie art. 170§2 kpk, mającą postać oddalenia wniosków dowodowych obrońcy oskarżonych H. i M. braci Ł., pod pozorem możliwości spowodowania przewlekłości postępowania, przy czym prawdziwą przyczyną w ocenie oskarżonych stanowiło uniemożliwienie odparcia zarzutów oskarżyciela publicznego.

Z ostrożności procesowej w wypadku, gdyby sąd odwoławczy nie podzielił stanowiska wyrażonego powyżej zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

6. obrazę przepisów prawa materialnego, poprzez naruszenie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii Dz.U. z 2005r. nr 179, poz. 1485, z późn.zm.) w zw. z art. 12 i art. 65 kk, przez niewłaściwe zastosowanie, mające postać uznania oskarżonych za winnych popełnienia czynów, określonych odpowiednio w pkt IV i IX zaskarżonego wyroku, wyłącznie w oparciu o stwierdzenie, a w istocie domniemanie, przez Sąd I instancji faktu rzekomego kilkakrotnego dokonania zakupu marihuany w ilości nie mniejszej niż 200 gram od mężczyzny o pseudonimie (...) przy czym nie ustalono, który z oskarżonych miał tego dokonać, jak ilość środka odurzającego była przedmiotem każdej z domniemych transakcji ani również czy istotnie do nich doszło, a nadto – co kluczowe przy przyjęciu, że kwestie powyższe nie mają doniosłości prawnej – Sąd I instancji nie znalazł, a nawet nie próbował znaleźć uzasadnienia dla twierdzenia, że środki odurzające stanowiły przedmiot obrotu do czego niezbędne jest ustalenie, że osoba, która miała nabyć środki te od oskarżonych nie była konsumentem, a oskarżeni obejmowali tę okoliczność swoją umyślnością;

7. obrazę przepisów prawa materialnego, poprzez naruszenie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii., Dz.U. z 2005r. nr 179, poz. 1485 z późn.zm.) w zw. z art. 12 kk i art. 65 kk, przez niewłaściwą wykładnię, mającą postać uznania oskarżonych za winnych popełnienia czynów, określonych odpowiednio w pkt IV i IX tj. uczestnictwa w obrocie środkami odurzającymi w znacznych ilościach, pomimo że przedmiot postawionego oskarżonym zarzutu stanowiła marihuana w ilości 200 gram;

8. obrazę przepisów postępowania, poprzez naruszenie art. 424§2 kpk poprzez:

a) niewskazanie w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku (zarówno w jawnej jak i tajnej części) okoliczności dających oparcie zarzutom określonych odpowiednio w pkt IV i IX tj. przesądzających o realizacji znamion tych czynów obejmujące w szczególności okoliczność związaną z kategorią odbiorcy jako osób niebędących konsumentami, co miało istotny wpływ na wynik rozstrzygnięcia;

b) niewskazanie w sposób wiarygodny argumentów przemawiających przeciwko wiarygodności dowodu z zeznań świadków A. M., Ł. C., R. P. – co przyczyniło się do rozstrzygnięcia o charakterze obciążającym oskarżonych;

9. obrazę przepisów postępowania, poprzez naruszenie wyrażonej w art. 7 kpk, zasady swobodnej oceny dowodów mającą postać przypisania M. Ł. (1) działania wspólnie i w porozumieniu z H. Ł. w zakresie zarzutu objętego pkt VII zaskarżonego wyroku, co nastąpiło w oparciu o ujawnienie na jednej z doniczek, w których zasadzono krzak konopi indyjskich jego odcisków palców, co prowadzi jedynie do wniosku, że doniczki tej dotykał, przy czym nie ma pewności, czy było to przed czy po tym jak zasadzono w niej tę roślinę, co miało istotny wpływ na wynik rozstrzygnięcia.

Wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych od zarzucanych im czynów w części objętej zaskarżeniem i zasądzenie na ich rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych;

ewentualnie

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania w części objętej zaskarżeniem oraz orzeczenia o kosztach postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonych jest niezasadna, przy czym zaskarżony wyrok należało zmienić z przyczyn jednak innych jak wskazanych w skardze.

Rozważając zgłoszone zarzutu apelacyjne stwierdzić należy, iż zasadniczym i podstawowym takim zarzutem był zarzut obrazy przepisów postępowania, a w istocie art. 171§1, 4 i 5 kpk, które to uchybienie miało mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Według skarżącego oskarżeni A. Z., M. Ł. (1), H. Ł., D. K. jak i świadkowie P. C. i R. K. złożyli swoje wyjaśnienia i zeznania w postępowaniu przygotowawczym w warunkach wyłączających swobodę ich wypowiedzi, w związku z czym, zgodnie z treścią art. 171§1 kpk nie mogły stanowić dowodu.

Na oskarżoną A. Z., M. i H. Ł. oraz D. K. była wywierana w czasie ich przesłuchania presja w postaci „sugestii dotyczących oczekiwanych odpowiedzi” mająca na celu wytworzenia przekonania, iż w przypadku nie przyznania się lub nieobciążeniu współoskarżonych zostanie zastosowany środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania. R. K. składał zaś swoje zeznania pod wpływem (presji), sugestii oczekiwanych odpowiedzi a P. C. w stanie nietrzeźwości.

Z tak wyartykułowanym zarzutem zdaniem Sądu Apelacyjnego nie można się jednak zgodzić.

Oczywistym jest, iż zatrzymanie czy też aresztowanie stanowią okoliczności, które są uciążliwe dla przesłuchiwanego, powoduje pewien stan psychiczny (stres) o różnym nasileniu, to jednak nie wpływa na swobodę wypowiedzi. W kwestii tej wielokrotnie wypowiadał się też Sąd Najwyższy stwierdzając, iż nie można mówić o ograniczeniu swobody wypowiedzi w wyniku stosowania zatrzymania, aresztowania czy też stosowania innych legalnych środków przymusu procesowego (wyrok Sądu Najwyższego z 28.VII 1977r. III KR 188/77, OSNPG 12/1977, poz. 124, z 5.II.1982r., IV KP 308/80, OSNKW 7-8, 1982, poz. 55).

Ze stanowiskiem tym należy w pełni się zgodzić, gdyż inna interpretacja tej kwestii stała by na przeszkodzie przesłuchania osób wobec których stosowane są te środki, co klóciłoby się też z celem prowadzonego postępowania.

Podstęp w trakcie przesłuchania nie wyłącza możliwości swobodnego kształtowania wypowiedzi przesłuchiwanego, gdyż to jego wola decyduje o tym jak odpowie przesłuchującemu. Również informowanie przesłuchiwanego o możliwościach prawnych wiążących się z łagodzeniem odpowiedzialności karnej nie wyłącza tej swobody (wyrok Sądu Najwyższego z 10.I.1974r., III KR 344/73).

Oczywistym przy tym jest (na co też nie wskazuje skarżący), iż na treść wypowiedzi tych osób nie wpływano na pomocą przymusu, groźby bezprawnej czy też hipnozy itp.

Odnosząc się do wyjaśnień złożonych przez A. Z. przypomnieć należy, iż swoje wyjaśnienia w śledztwie składała 19 i 20 stycznia 2011r. oraz 17 czerwca 2011r.

Faktem jest, iż w dniach 18-20 stycznia była zatrzymana, to jednak swoje ostatnie wyjaśnienia w dniu 17 czerwca 2011r. złożyła gdy nie stosowano wobec niej żadnych legalnych środków przymusu i wówczas częściowo potwierdziła wcześniejsze swoje wyjaśnienia nie zgłaszając przy tym żadnych zarzutów co do swobody złożenia wcześniejszych.

Również oskarżeni H. i M. Ł. dopiero na etapie postępowania sądowego zgłosili zarzut złożenia wyjaśnień w śledztwie w warunkach wyłączających ich swobodę wypowiedzi. Nadmienić należy, iż obaj oskarżeni obciążające wyjaśnienia złożyli także przed sądem – stosującym areszt – i w obecności swojego obrońcy, nic nie wspominając o stosowaniu wobec nich niedozwolonych metod.

Podkreślić przy tym należy, iż wyjaśnienia tych wszystkich oskarżonych złożone w śledztwie w znacznym stopniu się potwierdzają i uzupełniają, przy braku kontaktu między nimi i możliwości uzgodnienia tożsamej wersji. Należy te podkreślić, iż nikt z nich nie zgłaszał tego rodzaju zarzutów w śledztwie.

Odnosnie zaś D. K. jak i R. K. zauważyć należy, iż nie złożyli oni w śledztwie jak i na rozprawie wyjaśnień czy też zeznań obciążających oskarżonych. Nie można przy tym uznać by składali swoje wypowiedzi w warunkach wyłączających ich swobodę, czego miał być dowodem fakt rzucenia kluczami czy też długopisem na stół przez prokuratora.

W pełni też, przy ocenie tych wypowiedzi aktualne są uwagi poczynione we wcześniejszej części uzasadnienia, a dotyczące swobody wypowiedzi oskarżonych.

Odnosnie zaś oceny zeznań świadka P. C. podzielić należy stanowisko Sądu Okręgowego, który wyczerpująco je ocenił w swoim uzasadnieniu, a w tym miejscu można jedynie wskazać, że jego zeznania na k. 37-39, były bardzo dokładne a nawet drobiazgowo, w związku z czym trudno przyjąć, iż zostały złożone przez osobę – jak próbuje sugerować skarżący – kompletnie pijaną.

Reasumując stwierdzić należy, iż wyjaśnienia oskarżonych i wskazanych świadków – złożone w śledztwie, zostały zdaniem Sądu Apelacyjnego złożone w warunkach swobodnych ich wypowiedzi i mogą stanowić dowód w niniejszym postępowaniu. Są to zaś dowody bardzo istotne i na ich podstawie oraz materiale poufnym Sąd Okręgowy poczynił swoje ustalenia faktyczne.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów procesowych w pierwszej kolejności należy stwierdzić, iż zasada obiektywizmu wymieniona w art. 4 kpk, będąca wyrazem zachowania bezstronności do stron oraz nakazująca uwzględnienie okoliczności zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego (tj., że przy istnieniu sprzecznych dowodów sąd nie może pominąć żadnego z nich w swojej ocenie), nie prowadzi do wniosku, że nie można dokonać wyboru między tymi dowodami i uznać za wiarygodne jedno z nich.

Natomiast obraza art. 5§2 kpk, tj. tłumaczenia wątpliwości na korzyść oskarżonego, ma zastosowanie wyłącznie wówczas, gdy w oparciu o istniejące dowody nie da się rozstrzygnąć jakiejś kwestii faktycznej. Tam natomiast, gdzie zagadnienie to sprowadza się do dania wiary określonej grupie dowodów problem ten nie leży na płaszczyźnie

zasady in dubio pro reo, ale utrzymania się sądu w ramach dyrektywy swobodnej oceny dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 1991r., WR 107/91, OSNKW 1992, Nr 1-2, poz. 14, wyrok z dnia 3 kwietnia 1998r., III KRN 8/98 – niepubl.).

Podniesienie zarzutu obrazy wspomnianego przepisu staje się bowiem zasadne tylko wówczas, gdy sąd orzekający rzeczywiście powziął wątpliwości, bądź powinien takie powziąć, a nie gdy wątpliwości takie zgłasza strona, doszukująca się ich pośród dowodów dla niej niekorzystnych, a uznanych przez sąd za miarodajne.

W realiach niniejszej sprawy, problem nieusuwalnych wątpliwości nie zaistniał, a te prezentowane przez skarżącego miały wyłącznie charakter subiektywny.

Konfrontacja poczynionych ustaleń z dowodami obciążającymi, których wartość kwestionuje apelujący, przekonuje jednoznacznie, że ocena dowodów, które zostały ujawnione przed sądem w sposób przewidziany prawem, nie pozostaje w sprzeczności ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, zaś ustalenia poczynione w oparciu o tę ocenę, nie wykazują błędów natury faktycznej czy logicznej (art. 7 kpk).

Kodeks postępowania karnego nie daje podstaw do przyjęcia (tak jak chciałby skarżący), iż wyjaśnienia (zeznania) złożone w postępowaniu przygotowawczym mają mniejszą moc dowodową od składanych na rozprawie .

O wartości dowodowej zeznań lub wyjaśnień nie decyduje zatem to, w jakim stadium postępowania zostały one złożone, lecz ich treść w konfrontacji z innymi dowodami (wyrok Sądu Najwyższego z 20 maja 1978r., VKR 78/78, OSNKW 12/1978, poz. 147).

Zauważyć przy tym należy, iż wbrew twierdzeniom apelującego Sąd Okręgowy nie pominął w swoich rozważaniach żadnego z istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy dowodów, a odmowa dania wiary określonym dowodom nie jest tożsama z ich pominięciem. Należy jeszcze raz podkreślić, że w myśl zasady swobodnej oceny dowodów wysnuć z nich wniosek o winie oskarżonego zależy od wewnętrznego przekonania sądu, który władny jest dać wiarę określonym dowodom, a innym odmówić wiarygodności, pod warunkiem, że swoje stanowisko w sposób przekonujący uzasadni w konfrontacji z całokształtem zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Tak też uczynił Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie w odniesieniu do wszystkich istotnych dla jej rozstrzygnięcia dowodów, a w tym także w zakresie dowodów, których sposób i wynik zostały zakwestionowane w uzasadnieniu apelacji, wskazując w motywach zaskarżonego wyroku, jakimi kierował się względami, odmawiając wiary określonym dowodom i zajęte w tym zakresie stanowisko jest całkowicie przekonujące. Nie pominięto również w rozważaniach żadnej istotnej okoliczności, mającej wpływ na prawidłowość ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, a w tym także rozbieżności w uznanych za wiarygodne dowodach i pozostałych kwestii podniesionych w uzasadnieniu omawianej apelacji.

Również zarzut naruszenia przepisu art. 170§2 kpk – wobec oddalenia wniosków oskarżonych o przesłuchanie dodatkowych świadków należało uznać za bezzasadny. W swoim postanowieniu 31 sierpnia 2012r. (k. 1391) Sąd Okręgowy wskazał z jakich powodów i dlaczego wniosków tych nie uwzględnił i stanowisko to, jak i przytoczoną argumentację, należy zdaniem Sądu Apelacyjnego w pełni podzielić.

Jednocześnie jednak poza zarzutami apelującego wskazać należy Sądowi Okręgowemu, iż tryb i zasady rozpoznania wniosku o sprostowanie protokołu reguluje przepis art. 153§1 kpk (statuujący m.in. obowiązek wysłuchania protokolanta), które to uchybienie, mając na uwadze zakres i przedmiot tegoż wniosku, nie miało jednak żadnego wpływu na treść orzeczenia.

Odnosząc się na koniec tych uwag do zarzutu naruszenia przepisu art. 424§1 kpk, zgodzić się należy ze skarżącym, iż pisemnych motywów wyroku nie można zaliczyć do wzorcowych. Jednocześnie jednak zauważyć należy, iż uzasadnienie wyroku jest czynnością wtórną do rozpoznania sprawy, którą to czynność Sąd wykonuje po wydaniu wyroku, a uzasadnienie stanowi wyłącznie dokument o charakterze sprawozdawczym, zawierającym wskazania, jakie

fakty Sąd uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych oraz wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku. Nawet więc stwierdzone nieomówione uzasadnienia nie mogą stanowić podstawy do przyjęcia, iż uchybienie art. 424§1 kpk miało realny wpływ na treść wyroku, a tego rodzaju wpływu trudno tu się doszukać, jak i nie wskazał go skarżący.

Nie istnieją też zdaniem Sądu Apelacyjnego sprzeczności między wyrokiem a uzasadnieniem, jak i uchybienia, które uniemożliwiałyby całkowicie kontrolę toku rozumowania Sądu.

Pozostałe zarzuty obrońcy oskarżonych, a dotyczące obrazy przepisów prawa materialnego, zostaną przedstawione jednocześnie przy omawianiu dokonanych zmian wyroku przez Sąd Apelacyjny, gdyż dotyczą w istocie podobnych kwestii.

I tak wskazać należy, iż czyny przypisane oskarżonemu M. Ł. (1) w pkt 11 i 14, jak i H. Ł. w pkt 11 i 19, polegające na udzieleniu narkotyków w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, tak konsumentom jak i osobom handlującym dalej tymi środkami tj. dilerom, stanowią jedno przestępstwo, które wyczerpuje dyspozycję art. 56 ust. 3 i 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 59 ust. 1 powołanej wyżej ustawy w zw. z art. 12 kk i art. 11§2 kk (mając przy tym na uwadze, iż zostały spełnione warunki z art. 12 kk).

Tego rodzaju pogląd prawny jest ugruntowany w orzecznictwie sądów i doktrynie od dawna i dlatego też nie ma potrzeby bliżej uzasadniać (patrz II AKa 23/10, II AKa 21/11 i II AKa 226/06 – Sądu Apelacyjnego w Białymstoku, II AKa 206/11 - Sądu Apelacyjnego w Katowicach, II AKa 294/08 i II AKa 41/07 – Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu).

Wskazać więc jedynie należy, iż były to tożsame zachowania, które były realizacją tego samego zamiaru tj. przekazanie (sprzedaży) innym osobom środków odurzających tj. dilerom (w ilościach hurtowych), czy też bezpośrednim konsumentom (w ilościach detalicznych).

Oczywistym przy tym jest, iż oskarżeni zachowania te realizowali w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu (art. 12 kk).

Nadmienić też należy, iż okresy wskazanej przestępczej działalności oskarżonych w istocie pokrywały się.

Z opisu wyroku Sąd Apelacyjny wyeliminował też art. 65 kk, tj., iż oskarżeni „czynili sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu”.

Należy przy tym mieć na uwadze, iż Sąd Okręgowy tego rodzaju kwalifikację prawną przyjął tylko do czynu z art. 56 ust. 3 i 1 ustawy o przeciwdziałaniu alkoholu, w związku z czym zakwalifikowanie tego rodzaju zachowania oskarżonych do przypisanego im czynu przez Sąd Apelacyjny byłoby wyjściem poza granice apelacji i w kierunku niekorzystnym dla oskarżonych (wobec braku apelacji prokuratora), czego sądowi odwoławczemu, zgodnie z treścią art. 434§1 kpk, czynić nie można.

Niezależnie od tych uwag stwierdzić należy, iż kwestii tej Sąd Okręgowy nie poświęcił większej uwagi w swoim uzasadnieniu, przytaczając jedynie dyspozycje tego przepisu.

W istocie więc nie wiadomo jakie okoliczności i warunki zadecydowały o tej kwalifikacji.

Należy przy tym mieć na uwadze, iż wskazany okres osiągania dochodu z tej działalności przestępczej nie był długi (ok. 3 miesięcy), nie wiadomo też czy proceder ten miał być dalej kontynuowany i na jakich zasadach. Nie było to też wyłączne jak i znaczące źródło ich dochodu.

Nadmienić należy, iż w tym zakresie istnieje też sprzeczność między treścią wyroku a uzasadnieniem.

W wyroku czasokres tego rodzaju działalności przestępczej oskarżonego H. Ł. określono „od marca 2010r. do 21 września 2010r.”, podczas gdy z treści uzasadnienia wynika, iż okres ten obejmował czas „od czerwca 2010r. do 21 września 2010r.” (k. 2 uzasadnienia).

Z uwagi na te nieścisłości i sprzeczności Sąd Apelacyjny skorygował w tej części wyrok w kierunku korzystnym dla tegoż oskarżonego (co rzecz oczywista ma znaczenie przy kwalifikacji z art. 65 kk).

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przepisu art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu alkoholu stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy w swoim uzasadnieniu odniósł się szeroko do tej kwestii i rozumowanie te należy podzielić. Faktem jest, iż znamię znaczonej „ilości środków odurzających” jest znamieniem ocennym a jego określenie wynika w szczególności z praktyki sądów.

W orzecznictwie przyjmuje się, że miarą „znaczonej” może być stosunek ilości określonych środków do potrzeb jednego człowieka uzależnionego od tych środków (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 17.XII.2002r. II AKa 282/02). Jest to taka ilość, która wystarcza do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 24.VII.1997r. o II AKa 94/97).

Ilość wprowadzonych przez oskarżonych środków odurzających spełnia więc w pełni te kryteria (200-400 porcji).

Wskazać przy tym należy, iż pojęcie uczestniczenia w obrocie, o jakim mowa w art. 1 tegoż przepisu, jest rozumiane w orzecznictwie szeroko i odnosi się nie tylko do zachowań związanych z bezpośrednim przekazywaniem środków odurzających innej osobie, ale także do zachowań składających się na funkcjonowanie takiej osoby w obrocie (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 maja 2006r., II AKa 383/05, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2011r. – VKK 288/10).

Na to, że oskarżeni uczestniczyli „w obrocie” tymi środkami wskazują m.in. transakcje dotyczące nabycia jak i sprzedaży tych środków w znacznych ilościach (a więc nie przeznaczonych dla konsumenta – detalisty). O tym zaś, że do transakcji takich dochodziło wynika, jak już wcześniej wspomniano z wyjaśnień oskarżonych złożonych w śledztwie (w tym A. Z.), jak i materiałów poufnych.

W tym miejscu należy jedynie wskazać dla zobrazowania skali tej działalności na materiały poufne (utrwalone rozmowy telefoniczne) z których wynika, iż w dniu 29 czerwca 2010r. omawiano transakcję dotyczącą zakupu 300 gram marihuany, 16 czerwca 2010r. – 20 gram.

O tym zaś, że oskarżeni dopuścili się tych przestępstw wspólnie i w porozumieniu świadczy treść rozmów telefonicznych między nimi (zawarte w materiale poufnym) jak też ich wyjaśnienia (w tym A. Z.) i zeznania świadka P. C. – złożone w śledztwie.

Można wręcz stwierdzić, zdaniem Sądu Apelacyjnego, iż przyjęta w wyroku ilość narkotyków, które oskarżeni udzielali i uczestniczyli w ich obrocie w znacznym stopniu ogranicza się tylko do ich wyjaśnień (na co też wskazano wyżej).

Nadmienić jeszcze należy, iż Sąd Apelacyjny, z uwagi na to, iż treść art. 53 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011r. jest względniejsza dla oskarżonych, jak obowiązująca w czasie orzekania – w związku z łagodniejszą sankcją karną – w oparciu o przepis art. 4§1 kk zastosował ustawę dla nich korzystniejszą.

Odnosnie czynów przypisanych oskarżonym w pkt 12 i 13 Sąd Apelacyjny uznał, iż stanowią jedno przestępstwo, polegające na uprawie przez nich wspólnie i w porozumieniu konopi indyjskich na działce, które następnie zebrali i wytworzyli środek odurzający w postaci marihuany, a którą to działalność kontynuowali uprawiając konopie indyjskie w mieszkaniu przy ul. 11 listopada (a więc popełnionego w warunkach czynu ciągłego tj. 12 kk).

O tym zaś, iż oskarżeni „działalność” tę prowadzili wspólnie i w porozumieniu wynika częściowo z ich wyjaśnień (w tym A. Z.), złożonych w śledztwie, materiałach poufnych (a w szczególności rozmów telefonicznych między nimi) i na

co wskazał też Sąd Okręgowy (odnośnie uprawy konopi w mieszkaniu) – odcisku linii papilarnych M. Ł. (1) na jednej z doniczek. Nie bez znaczenia pozostaje też fakt, iż całą swoją przestępczą działalność związaną z handlem i produkcją środków odurzających „przewadzili wspólnie”, czerpiąc z tego procederu określone korzyści majątkowe.

Omawiając dokonane zmiany wyroku przez Sąd Apelacyjny wskazać należy, iż są one na pewno korzystne dla oskarżonych.

Reasumując stwierdzić należy, że w istocie wszystkie podniesione w apelacji argumenty i wątpliwości – które mogły mieć wpływ na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy zostały przez Sąd Okręgowy przeanalizowane. Jednocześnie lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w kontekście argumentacji skarżącego, zaprezentowanej w uzasadnieniu środka odwoławczego, uprawnia do konstatacji, iż obrońca oskarżonych prezentuje swoje stanowisko z pominięciem zasady kompleksowej oceny dowodów, która legła u podstaw zaskarżonego wyroku. Skarżący w sposób wybiórczy prezentuje tylko te okoliczności, które mogą być korzystne dla oskarżonych, a nie dostrzega lub dostrzegając pomija te, które potwierdzają tezę aktu oskarżenia i przeczą prezentowanym przez niego poglądom.

Uznać zatem należy, że przedstawiona w uzasadnieniu apelacji argumentacja będąca w istocie dowolną oceną pewnych faktów i okoliczności nie jest przekonująca i nie zasługuje na uwzględnienie przez sąd odwoławczy.

W sprawie niniejszej nie stwierdzono też uchybień, które uzasadniałyby uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Z uwagi na wskazane wyżej zmiany zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny zobowiązany był do orzeczenia wobec oskarżonych nowy kar jednostkowych jak i kary łącznej. Przy wymiarze kar jednostkowych kierował się podobnymi względami co Sąd I instancji, mając przy tym przede wszystkim na uwadze – zgodnie z treścią art. 53§1 i 2 kk – znaczną społeczną szkodliwość tych czynów, cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonych, motywację i wysokość korzyści jaką osiągnęli a także ich właściwości i warunki osobiste. Przy łączeniu zaś poszczególnych kar zastosował wobec oskarżonych – odnośnie kar pozbawienia wolności zasadę absorpcji, kar grzywny zasadę asperacji – mając na uwadze bliski związek przedmiotowy i podmiotowy i czasowy pomiędzy tymi przestępstwami.

Z tych wszystkich względów na podstawie art. 437§1 kpk Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej.

O opłatach i kosztach sądowych orzekł na podstawie art. 636§1 i 2 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 5, art. 3 ust. 1 i art. 10 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (z późn.zm.).

(...)(...)